

[Hans Hansen (Rørby).]

mener, at man kan bruge Militæret til et Forsvar for Demokratiet. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har talt i lignende Retning. Jeg vil gerne sige, at det er en Kæmpemisforstaaelse. Demokratiet eller Folkestyret kan ikke forsvares ved Vaaben, Demokrati og Kanoner er uforenelige og hinanden modsatte. Nej, Faren for Folkestyret ligger paa et helt andet Felt. Som Pastor Karl Nielsen skriver i en Artikel i „Nationaltidende“ fra i Søndags: Vi gaar og hykler med Demokratiet, Demokrati og Statsregulering er uforenelige med hinanden. Statsregulering er i sig selv en Udhuling og Undergravning af Folkestyrets Idé. Vi kan saamænd godt nøjes med at se paa vore egne Forhold her i Landet. Vi fører en Politik, der paa alle Omraader gør det svært for den almindelige Befolkning at følge med i Politik, for at sige det med jævne Ord, og der er i vor Tid en stigende Mistillid fra alle Sider over for Rigsdagsarbejdet. Det nytter ikke, at alle Rigsdagsmænd ved, at det stort set ikke mangler hverken paa Vilje eller Arbejdsevne hos de enkelte Rigsdagsmænd. Det er ikke den enkelte Rigsdagsmand, men selve Systemet, der nedbryder Befolkningens Tillid og Kærlighed til Rigsdagen og dens Arbejde, men netop derfor er det ogsaa saa meget des farligere. Folkestyret kan simpelthen ikke løse sine Opgaver, naar Staten regulerer Erhvervslivet. Jeg vil gerne sige dette saa stærkt, jeg kan: Statsregulering er uforenelig med Folkestyrets Idé, fordi den forudsætter et saa stort Embedsmandssystem, og et saa stort Administrationsapparat, at dette sætter Rigsdagens Kontrol med Administrationen ud af Spillet, og derfor er selve den Idé, at Staten skal have Kontrol med og regulere Næringsliv, Produktion og Erhvervsliv, ødelæggende for Demokratiet og baner Vej, skaber Rammerne for Diktatur og udhuler Folkestyrets Idé indefra. Deri ligger Faren for Folkestyret, derfor er Statsreguleringens Idé, som den har bjergtaget Demokratiet, efterhaanden som Socialdemokratiet havde sin Fremgang og paavirkede Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti, blevet til en Ulykke, jeg er ikke bange for at sige blevet en Forbandelse for Demokratiets Idé.

Jeg benægter, at Socialiseringen kan

gennemføres, uden at Folkestyret samtidig gaar til Grunde. Statssocialiseringen, Reguleringen forudsætter paa en vis Maade Diktatur og er uforeneligt med Folkestyret. Statsreguleringen med alle dens Ordninger, Valutacentral, Toldbeskyttelse, Favorisering af Storindustrien og Monopolerne er egnet til at fordyre Livet for den almindelige Befolkning og faa den til at se med Mistro paa Rigsdagen og se paa Diktaturet som en Slags Redning. Det er en Misforstaaelse, at Kommunismen som den naturlige Konsekvens af Statsreguleringen — det indrømmer jeg, Statsreguleringens videre Udvikling fører direkte ind i Kommunismen — er en Modsætning til Fascismen. Nej, Kommunismen er Forløber for Fascismen, for den skaber Reaktion, og Trykket avler et Modtryk.

Den nylig vedtagne Normeringslov viser tydeligt Administrationens mægtige Omfang: 83 nye Embeder inden for Ministerierne, selv bortset fra Udenrigstjenesten. Foruden Normeringsloven findes der paa Finans- og Tillægsbevillingsloven talrige nye Udgiftsposter fra de senere Aars social-økonomiske Administration, saasom Kvæg- og Kødordningen, der koster 626 000 Kr. i Administration, Flæskeordningen, der koster 1 200 000 Kr. i Administration, for ikke at tale om Valutacentralen, Erhvervenes Laanefond o. s. v., som alle sammen bruger mange Millioner Kroner til Administration. Paa de her nævnte Omraader svulmer Statens Administrationsapparat op. Planøkonomien og det voksende Antal Opgaver, Staten overtager, tvinger Administrationsudgifterne i Vejret, og hverken Finansudvalg, Lønningsudvalg eller Folketinget har den fjerneste Mulighed for at dæmme op. Hvem kan paa-vise, at det muligvis er urimeligt at oprette et nyt Kontor i Handelsministeriet f. Eks. Men naar Folkestyrets Evne til gennem Rigsdag og Finansudvalg at føre den fornødne Kontrol med Bevillingerne saaledes svigter, hvad bliver der da af det Folkestyre, som vi har kæmpet for, og som var den røde Traad gennem hele Demokratiets Opgangstid?

Det er en Karikatur af Folkestyret, at Rigsdagen vedtager Bevillinger, som Rigsdagen intet sagligt Kendskab kan have til. Under hele Planøkonomiens Periode har Rigsdagen Gang paa Gang vedtaget Love ude-